

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: D.R., nar. ..., bytem ..., *zastoupený Stanislavem Šípem, obecným zmocněncem, bytem Praha 5, Prachnerova 674/8*, proti **žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje**, IČ 70891168, se sídlem Závodní 353/88, 360 21 Karlovy Vary, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2016, č. j. 1983/DS/16-3**,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á n á r o k na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) zamítnuto pro opožděnost jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Sokolov, právního odboru, ze dne 5. 1. 2016, č. j. 60683/2015/OP/JASV-27.

V podané žalobě žalobce nejprve shrnul průběh správního řízení. Uvedl, že dne 3. 7. 2015 v 14:05 hodin, v katastru obce Staré Sedlo, byl kontrolován Policií ČR, z důvodu podezření ze spáchání dopravního přestupku. Místně a věcně příslušný správní orgán zahájil dne 23. 7. 2015 řízení o přestupku, doručením písemnosti „*Oznámení o zahájení řízení a předvolání*“ ze dne 20. 7. 2015. V rámci ústního jednání dne 21. 9. 2015 žalobce mimo jiné správnímu orgánu uvedl, že z důvodu rodinných si nepřeje, aby písemnosti byly doručovány na adresu trvalého pobytu. Dalším důvodem též bylo, že se na adrese již fakticky nezdržuje.

Následně téhož dne 21. 9. 2015 žalobce uvedenou adresu pro doručování písemností (...), nahlásil na příslušné ohlašovně Městského úřadu Oloví, v místě svého trvalého pobytu, v souladu s § 10b odst. 1 zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel a rodných číslech a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o evidenci obyvatel“). Od tohoto okamžiku žalobce legitimně očekával doručování veškerých vyhotovených písemností na uvedenou adresu pro doručování, a to nejen nadepsaným správním orgánem, ale i od ostatních orgánů a úřadů státní správy, neboť adresa pro doručování písemností, je referenčním údajem podle zákona

č. 111/2009 Sb., o základních registrech, ve znění pozdějších předpisů, kdy na takto oznámenou adresu jsou veškeré úřady povinny doručovat písemnosti, není-li zpřístupněna datová schránka.

Dále žalobce konstatoval, že se dne 8. 6. 2016 od svého zaměstnavatele dozvěděl o exekučním řízení vedeném proti jeho osobě. S ohledem na to se dne 15. 6. 2016 prostřednictvím zvoleného zmocněnce dostavil k příslušnému správnímu orgánu, aby nahlédl do spisové dokumentace. Z obsahu spisu bylo mimo jiné možno seznat, že správní orgán vypravil obviněnému na adresu trvalého pobytu celkem pět písemností včetně meritorního rozhodnutí ve věci samé. Z přestupkového spisu se též podává, že oprávněná úřední osoba příslušného správního orgánu při zahájení řízení, jeho průběhu či dokonce ani při jednom z nejdůležitějších úkonů, k jakým bezesporu patří vyhotovení, vypravení a doručení meritorního rozhodnutí ve věci, adresu pro doručování písemností neověřila, nepostupovala tedy tak, jak jí ukládají závazné právní předpisy, především správní řád ve svém § 20 odst. 1.

Žalobce dále uváděl, že provádí-li doručení sám správní orgán, mohou osoby doručení provádějící doručit i mimo územní obvod tohoto správního orgánu. Uvedený postup samozřejmě předpokládá, že není zpřístupněna datová schránka adresáta písemnosti. Správní orgán bez dalšího ověření považoval veškeré výše označené písemnosti za řádně doručené, resp. doručené s využitím tzv. fikce doručení ve smyslu § 24. odst. 1 správního řádu.

Následně žalobce tvrdil, že se dne 15. 6. 2016 prokazatelně seznámil s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 5. 1. 2016 č. j. 60683/2015/OP/JASV-27. Žalobce byl přesvědčen, že od tohoto okamžiku lze považovat za nepochybné, že se jako účastník řízení s předmětným rozhodnutím správního orgánu prvního stupně prokazatelně seznámil, kdy tímto okamžikem počala běžet zákonná lhůta pro podání odvolání ve smyslu § 84 odst. 2, resp. § 83 odst. 3 správního řádu. Žalobce téhož dne podal ústně do protokolu odvolání proti rozhodnutí správního orgánu Městského úřadu Sokolov, které dne 18. 6. 2016 písemně doplnil o odvolací důvody. Žalovaný poté dne 18. 10. 2016 jeho odvolání jako opožděné zamítl.

Dále žalobce uvedl, že řízení před správním orgánem je stíženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, a že rozhodnutí žalovaného spočívá na nesprávném právním posouzení věci, což mělo za následek porušení práva na spravedlivý proces, jež je garantováno čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a čl. 17 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Žalobce následně poukazoval na § 20 odst. 1, 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“). Uvedl, že podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu je třeba citované ustanovení, interpretovat tak, že ve lhůtě jednoho roku od spáchání přestupku musí rozhodnutí o uložení sankce za jeho spáchání nabýt právní moci. V tomto směru žalobce primárně odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004 – 39 a dále na rozsudky ze dne 25. 1. 2007, č. j. 6 As 56/2004 – 68, a ze dne 23. 4. 2010, č. j. 5 As 10/2010 – 75, v nichž Nejvyšší správní soud posuzoval, zda byl přestupek pravomocně projednán v zákonné lhůtě jednoho roku, tzn., zda rozhodnutí o přestupku nabylo právní moci před uplynutím prekluzivní lhůty.

Podle citované judikatury tedy nestačí, aby bylo pouze rozhodnuto o uložení sankce za spáchaný přestupek, ale je třeba, aby rozhodnutí nabylo právní moci. S ohledem na shora uvedené měl žalobce za to, že odpovědnost za přestupek zanikla dne 3. 7. 2016.

Dále žalobce citoval § 2 odst. 1, § 4 odst. 4, § 20 odst. 1 § 71 odst. 2, § 72 odst. 1, § 73 odst. 1 správního řádu a byl přesvědčen, že jeho níže uvedený názor akcentuje konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu, a že z pořadí (§ 20 odst. 1 správního řádu) možností pro doručování jsou zřejmé preference zákonodárce, který na první místo staví občanem zvolenou adresu pro doručování, poté adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti, pokud nelze takto doručovat a až v pořadí další možností je adresa trvalého pobytu.

Žalobce měl za to, že oznámil-li příslušnému úřadu adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou mu mají být doručovány písemnosti ve smyslu § 10b odst. 1 zákona o evidenci obyvatel je správní orgán povinen doručit jakoukoliv písemnost, pokud ji vyhotovil, na takto uvedenou a řádně oznámenou adresu. Ze znění § 20 odst. 1 citovaného správního řádu, je pak jednoznačně stanovena povinnost správního orgánu, jakým způsobem doručovat (preference adres). Pouze v případě, že občan nevyužil jednu z uvedených možností, je správní orgán oprávněn doručovat na adresu trvalého pobytu současně s uplatněním fikce doručení.

Žalobce namítal, že nelze tak, jak se poměrně pravidelně vyjadřují správní orgány, konstatovat, že zřízení datové schránky či adresy pro doručování písemností je možno považovat za účelové či dokonce obstrukční jednání. Naopak ze strany žalovaného došlo ke zjevnému porušení zákonných pravidel (správního řádu), žalovaný postupoval nejen v rozporu se správním řádem, ale jako státní orgán v rozporu s Ústavou a Listinou základních práv a svobod, neboť nelze připustit, aby správní orgán nepostupoval tak, jak přísluší státním orgánům v právním státě.

Žalobce také namítal, že došlo k flagrantnímu porušení nejen správního řádu, ale i ústavního pořádku, zejména pak práva na spravedlivý proces a v případě, že žalovaným je orgán státní správy i „fair“procesu, neboť to byl předně žalovaný, jenž nedodržel zákonná pravidla pro doručování písemností a oznámení rozhodnutí. Žalobce byl toho názoru, že správní orgán prvního stupně, následně žalovaný svým postupem zcela zásadně upřeli žalobci základní procesní práva, neboť v průběhu řízení o přestupku nebyl nikterak obeznámen nejen o konání svědeckých výpovědí zakročujících policistů, o možnosti vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, ale též nebyl řádně seznámen s obsahem meritorního rozhodnutí ve věci samé. Žalobci tak bylo upřeno základní právo, právo na spravedlivý proces, být přítomen u svědeckých výpovědí, reagovat na výpovědi svědků, vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí, případně tyto podklady doplnit o důkazy či své vyjádření a úvahy. Žalobci bylo rovněž upřeno právo brojit proti vydanému rozhodnutí.

Žalobce zdůrazňoval, že správní řád správnímu orgánu taxativně vymezuje, kdy může uplatnit tzv. fikci doručení; fikce doručení je institutem veřejného práva, který se uplatní pouze za striktních a taxativních podmínek. Nelze je rozšiřovat, ani z nich slevovat, jak učinil správní orgán prvního stupně, neboť za situace, že adresát záslky má adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti, nelze uplatnit tzv. fikci doručení na adrese odlišné. V opačném případě by takový postup vedl k právní nejistotě adresáta, jenž by si takto evidovanou adresu zřídil, resp. oznámení adresy pro doručování písemností by postrádalo jakýkoliv význam.

Žalobce v tomto ohledu odkazoval na rozsudek NSS č. j. 1 As 106/2013 - 47, ze dne 6. 2. 2014, kdy Nejvyšší správní soud konstatuje, že: „*smyslem jakékoliv právní fikce je umožnit, aby se za existující považovala situace, která je zjevně v rozporu s realitou a která*

dovoluje, aby z ní byly vyvozeny odlišné právní důsledky než ty, které by plynuly z pouhého konstatování faktu. Z tohoto důvodu představuje nástroj výjimečný, striktně určený k dosažení právní jistoty jako jednoho z hlavních ústavních postulátů v podmínkách právního státu. Aby přitom mohla splnit svůj takto vymezený účel, musí respektovat všechny náležitosti, které s ní zákon spojuje. Jen v takovém případě je soud oprávněn její naplnění konstatovat“ [srov. např. náleze ÚS ze dne 1. 10. 2002, sp. zn. II. ÚS 92/01 (N 115/28 SbNU 9)]“.

Žalobce opakovaně uváděl, že při doručování písemností vč. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nebylo možné uvažovat o fikci doručení, neboť správní orgán měl povinnost doručit písemnosti žalobci na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou mu mají být doručovány písemnosti, o což se ani v jednom případě nepokusil.

Podle žalobce tak zůstává posoudit, zda s ohledem na materiální pojetí doručování, lze aprobovat úvahy žalovaného, že se žalobce seznámil s rozhodnutím. Z obsahu správního spisu však ničeho nevyplývá, že by si žalobce doručované písemnosti, mimo jiné napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, převzal; závěr o doručení nelze učinit ani z pouhé skutečnosti, že podle záznamu poštovního doručovatele byla zásilka po uplynutí úložní doby vhozena do domovní schránky žalobce na adrese trvalého pobytu; pokud tedy žalovaný nepostupoval procesně správným způsobem při doručování, a nemohla se v důsledku toho uplatnit fikce doručení, leží důkazní břemeno ohledně skutečného doručování písemností včetně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně na žalovaném.

Ve světle nejnovější judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 30. 11. 2016, č. j. 3 As 26/2016 – 45) vyplývá, že: „*Povinností správních orgánů doručovat primárně do datových schránek se zdejší soud v minulosti opakovaně zabýval. Například v rozsudku ze dne 10. 4. 2013, č. j. 4 As 6/2013 – 28 uvedl, že smysl právní úpravy způsobů doručování spočívá v tom, že se zásadně předpokládá, že každý je povinen zajistit si na adrese trvalého pobytu (adrese pro doručování) přebírání písemností zasílaných orgány veřejné moci a v opačném případě je povinen nést příslušné negativní následky včetně případné fikce doručení písemností, o kterých se případně adresát ve skutečnosti ani nedozvěděl. Pokud si však adresát zřídí datovou schránku, jeho povinnost kontrolovat poštu na adrese trvalého pobytu (adrese pro doručování) zaniká, neboť je oprávněn spoléhat, že orgány veřejné moci v souladu se zákonem budou veškeré písemnosti doručovat do datové schránky. V takovém případě je tedy uplatnění fikce doručení podle příslušných procesních ustanovení (v případě správního řízení podle § 23 odst. 4 správního řádu) vyloučeno“.* Žalobce byl přesvědčen, že uvedené dopadá na případ, kdy si účastník řízení zvolí adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou mu mají být doručovány písemnosti, neboť legitimně bude předpokládat, že veškeré písemnosti budou na takto oznámenou adresu doručovány. V opačném případě by zřízení adresy pro doručování postrádalo jakýkoliv význam.

Žalobce nesouhlasil s odůvodněním rozhodnutí žalovaného, že: „*Bylo na straně odvolatele, aby správní orgán prvního stupně vyrozuměl o změně doručovací adresy, ke které došlo v průběhu řízení. Jak již zaznělo z rozsudku Nejvyššího správního soudu, není povinností správního orgánu před každým úkonem vůči obviněnému ověřovat adresu v centrální evidenci obyvatel. Naopak je ze strany správních orgánů zcela legitimní od účastníků řízení očekávat, že si budou svá práva hlídat a hájit.*“

Žalobce v této souvislosti poukazoval na skutečnost, že žalovaný nejenže nekonkretizoval rozsudek Nejvyššího správního soudu, o který opírá svá tvrzení, čímž zatížil

rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů, ale zejména jeho úvahy jsou zcela liché.

Žalobce dále opětovně odkazoval na citaci shora uvedeného rozsudku NSS ze dne 30. 11. 2016, ve kterém je také uvedeno, že: „na závěru o absenci doručení napadeného rozhodnutí nemůže nic změnit ani okolnost, že postup stěžovatele ve správním řízení lze hodnotit jako obstrukční. Zejména v řízení týkajícím se správního trestání zajisté není povinností účastníka (obviněného) všestranně správnímu orgánu vycházet vstříc a ulehčovat mu tak jeho postup směřující k vydání rozhodnutí. Naopak je jistě právem účastníka používat jakékoli legální prostředky za účelem dosažení rozhodnutí pro něj příznivého, včetně případného zastavení řízení pro zánik odpovědnosti za přestupek. Na druhou stranu správní orgán má k dispozici zákonem předvídané možnosti, jak takovému účelovému postupu obviněného čelit a dosáhnout včasného projednání přestupku (...). To, že obviněný důsledně využívá veškeré možnosti pro oddálení rozhodnutí ve věci, však nemůže zbavit správní orgán povinnosti postupovat důsledně v souladu se zákonem a konkrétně v případě doručování správního rozhodnutí ověřit, zda adresát nemá zřízenou datovou schránku.“...“Z citované judikatury je rovněž patrné, že v přestupkových řízeních se nemůže při zpochybňování procesního postupu obviněného z přestupku správní orgán dovolávat obecné povinnosti součinnosti účastníka správního řízení.“

Žalobce tak s ohledem na shora uvedené byl přesvědčen, že to, co platí pro datovou schránku, platí přiměřeně pro zřízení adresy evidované v informačním systému evidence obyvatel, na kterou mu mají být doručovány písemnosti, v opačném případě by takto oznámená adresa postrádala význam. Dále žalobce poukázal na to, že samotný žalovaný na svých veřejně dostupných webových stránkách, povinnuje prvostupňové správní orgány k tomu, aby řádně ověřovaly aktuální platné adresy ve věci doručování písemností, zejména v případech, kdy se správní orgán opakovaně uspokojí s tzv. fikcí doručení.

Žalobce dále argumentoval tím, že uplatňování zásady součinnosti je v přestupkovém řízení v podstatě vyloučeno a to s ohledem na § 73 odst. 2 zákona o přestupcích a dále v obecné rovině čl. 40 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, (k tomu blíže nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1849/08 ze dne 18. 2. 2010 (N 30/56 Sb., NU 339)). Zcela nepochybně zde platí přísný restriktivní výklad tedy to, že nelze po žalobci jako obviněném z přestupku jakkoliv spravedlivě požadovat, aby v zásadě spolupracoval na svém stíhání za přestupek.

Žalobce konečně namítal, že žalovaný se ve svém odůvodnění rozhodnutí nikterak argumentačně nevypořádal s dalšími odvolacími důvody, které žalobce uvedl ve svém odvolání, tedy dostatečným způsobem se nevypořádal s námitkou nesprávně zjištěného skutkového stavu, nezákonností rozhodnutí, neboť výroková část rozhodnutí o přestupku neobsahuje obligatorní náležitosti, mimo jiné formu zavinění, ačkoliv tato povinnost vyplývá přímo ze zákona o přestupcích. Dále se žalovaný nikterak nevypořádal s námitkou nesprávně stanovené sankce, neboť správní orgán I. stupně při stanovení výše sankce přihlédl ke skutečnosti, že k osobě obviněného byly za sledované období posledních 5 let zjištěny záznamy v registru řidičů podléhající evidenci, a k tomuto záznamu přihlédl jako okolnosti přitěžující; uvedený postup správního orgánu je bezesporu postupem nezákonným, neboť nejen dle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 82/2010-55, ze dne 28. 2. 2011, správní orgán je při rozhodování o výši sankce (ve smyslu §12 odst. 1 zákona o přestupcích) za přestupek povinen hodnotit, zda není při přihlédnutí k pachateli dříve uloženým trestům možné využít analogicky institut trestního práva zahlazení odsouzení, (srovn. též rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 3. 5. 2013, sp. zn. 60 A 1/2013-49), tedy přihlížet

k dříve uloženým trestům v období maximálně jednoho roku. Těmito odvolacími důvody se žalovaný odmítl zabývat, argumentačně se s těmito námitkami ve svém odůvodnění rozhodnutí, nikterak nevypořádal. Žalobce měl tak za to, že v této části je rozhodnutí stiženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

Žalobce závěrem uvedl, že bylo postupem správního orgánu prvního stupně, následně žalovaného nezpochybnitelným a flagrantním způsobem porušeno právo na spravedlivý proces, jež je zakotveno v čl. 36 a násl. Listiny základních práv a svobod a v čl. 6 a 7 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a dále právo, aby jeho věc byla projednána veřejně, bez zbytečných průtahů a v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům (čl. 38 odst. 2 a násl. Listiny základních práv a svobod).

Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

Žalovaný **ve vyjádření k podané žalobě** uvedl, že s námitkami žalobce tam uvedenými nesouhlasí. Trval na tom, že odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo žalobcem doručeno opožděně. Při tom tato úvaha žalovaného vycházela z obsahu správního spisu. Žalovaný argumentoval tím, že písemnosti byly žalobci doručovány na adresu trvalého pobytu, a to včetně předvolání k ústnímu jednání, které si žalobce vyzvedl. Zbýlé písemnosti byly žalobci doručeny za využití institutu fikce doručení včetně rozhodnutí ve věci samé. Žalovaný rovněž nesouhlasil, že je napadené rozhodnutí nezákonné a jeho vydáním bylo narušeno právo na spravedlivý proces. Rovněž také žalovaný nesouhlasil, že odpovědnost za přestupek zanikal dne 3. 7. 2016, neboť žalobce se přestupku dopustil dne 3. 7. 2015, správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí dne 5. 1. 2016, které nabylo právní moci dne 10. 2. 2016. přičemž tvrzení žalobce, že lhůta k podání opravného prostředku mu začala běžet až poté, co se s rozhodnutím fyzicky seznámil je neopodstatněné.

Žalovaný trval na správnosti svého rozhodnutí a žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s. ř. s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s. ř. s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle § 19 odst. 1 věty první a druhé správního řádu písemnost doručuje správní orgán, který ji vyhotovil. Správní orgán doručí písemnost prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky.

Podle 19 odst. 2 a 4 téhož zákona není-li možné písemnost doručit prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky^{13a)}, lze ji doručit také prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Správní orgán zvolí takovou poštovní službu, aby z uzavřené poštovní smlouvy¹⁵⁾ vyplývala povinnost dodat poštovní zásilku obsahující písemnost způsobem, který je v souladu s požadavky tohoto zákona na doručení písemnosti. (4) Nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to

příspěť k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu.

Podle § 20 odst. 1 téhož zákona fyzické osobě se písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 4), na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti^{17a}), na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoli bude zastížena. Provádí-li doručení sám správní orgán, mohou osoby doručení provádějící doručit i mimo územní obvod tohoto správního orgánu.

Soud žalobu **neshledal** důvodnou.

Pro posouzení důvodnosti podané žaloby je stěžejní nejprve posoudit, zda došlo ze strany správního orgánu I. stupně k pochybení v doručování jednotlivých písemností žalobci. K tomuto ze správního spisu vyplývají následující podstatné skutečnosti. Dne 3. 7. 2015 by žalobce zastaven hlídkou Policie ČR v obci Staré Sedlo, neboť policejní hlídka měla za to, že se žalobce dopustil přestupku, když v obci překročil maximální povolenou rychlost o 42 km/h. Řidič byl zasahujícími policisty ztotožněn jako D.R., nar. ..., trvalý pobyt ... (viz čl. 1 a 3 správního spisu). Z evidenční karty řidiče (čl. 7) rovněž vyplývá, že žalobce je trvale bytem ... Dále ze správního spisu vyplývá, že dne 23. 7. 2015 bylo žalobci doručeno „*Oznámení o zahájení řízení a předvolání*“, a to na adresu ..., kde si uvedené oznámení žalobce osobně vyzvedl (čl. 10). Žalobce byl na základě tohoto oznámení předvolán k ústnímu jednání na den 24. 8. 2015. Následně žalobce zaslal správnímu orgánu omluvu z nařízeného ústního jednání, a to nejprve prostřednictvím e-mailu a poté prostřednictvím České pošty s. p., kdy na obálku uvedl zpětnou adresu ... Správní orgán omluvu z jednání přijal a nařídil nové ústní jednání na den 21. 9. 2015, ke kterému žalobce předvolal. Žalobce si předvolání osobně vyzvedl opět na shora uvedené adrese trvalého pobytu. Při ústním jednání byl žalobce ztotožněn jako D.R., nar. ..., bytem... Z protokolu o ústním jednání ze dne 21. 9. 2015 je zřejmé, že žalobce při tomto jednání nesdělil správnímu orgánu, že by chtěl písemnosti správního orgánu zasílat na jinou adresu než je jeho adresa trvalého pobytu. Dále ze správního spisu vyplývá, že žalobci bylo postupně doručeno Vyrozumění ze dne 22. 9. 2015, ze dne 16. 11. 2015 a ze dne 5. 11. 2015. Dále také Výzva k seznámení se s podklady ze dne 30. 11. 2015 a prvoinstanční rozhodnutí ze dne 5. 1. 2016. Všechny shora uvedené písemnosti byly žalobci doručovány na adresu ... a byly doručeny na základě tzv. fikce doručení. Dne 15. 6. 2016 poté obecný zmocněnec žalobce po nahlédnutí do spisu podal do protokolu u správního orgánu odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které následně písemně doplnil. Součástí správního spisu je rovněž „*Potvrzení o doručovací adrese*“ ze dne 21. 9. 2015 vystavené Městským úřadem Oloví, ve kterém je uvedeno, že: „*Potvrzuji, že D.R., nar....., , trvalým pobytem ..., nahlásil dne 21. 9. 2015 tuto doručovací adresu:*“

S ohledem na shora uvedené je zřejmé, že žalobce si v daném řízení nepožádal ve smyslu § 19 odst. 4 správního řádu o doručování písemností na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu. Žalobce nepravdivě argumentoval v podané žalobě tím, že při ústním jednání uvedl, že si nepřeje doručovat na adresu trvalého pobytu, a to z rodinných důvodů a také proto, že se na této adrese nezdržuje. Naopak z průběhu správního řízení, tak jak bylo popsáno shora, je zřejmé, že žalobce po celou dobu řízení před správním orgánem až do jeho účasti na ústním jednání komunikoval se správním orgánem tak, že si přebíral písemnosti na adresu svého trvalého pobytu a z této adresy také písemnosti správnímu orgánu odesílal.

V této souvislosti soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 20. 7. 2010, čj. 8 As 65/2009 – 111 (dostupný na www.nssoud.cz), kde je mimo jiné uvedeno, že: „Z § 19 odst. 3 správního řádu z roku 2004 vyplývá, že lze ve správním řízení doručovat též na adresu, kterou si účastník řízení zvolí. Taková volba vyplývá i implicitně z toho, že ve svých podáních opakovaně uvádí totožnou adresu pobytu. Pokud poté, kdy byl před vydáním rozhodnutí poučen, že důkazní řízení je ukončeno, změni adresu trvalého bydliště, nemůže se dovolávat neúčinnosti doručení, pokud tuto změnu neoznámil správnímu orgánu a pokud z poštovní dodejky vyplývá, že zásilka byla na „původní“ adresu doručena.“

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce měl možnost si v řízení zvolit adresu pro doručování, a mohl tak požadovat po správním orgánu, aby mu byly písemnosti nejprve zasílány na tuto adresu, pokud by to přispělo k urychlení řízení, což ovšem žalobce neučinil. V daném případě správní orgán nemohl seznat z písemností doručovaných žalobcem správnímu orgánu, že tento se adrese svého trvalého pobytu nezdržuje. Nemohl k takovému závěru dospět ani na základě chování žalobce, kdy tento ani při sepisování oznámení o přestupku policejní hlídkou a ani při ústním jednání neuvedl, že se na adrese trvalého pobytu nezdržuje. Navíc si na uvedené adrese přebíral písemnosti.

Dále soud uvádí, že má za prokázané, že veškeré písemnosti, které byly žalobci doručeny na adresu trvalého pobytu, a to včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně byly žalobci doručeny tzv. fikcí doručení v souladu s § 24 odst. 1 správního řádu, když byla žalobci u jednotlivých písemností nejprve zanechána výzva k vyzvednutí zásilky. Bylo vyznačeno datum, kdy byla zásilka připravena k vyzvednutí a po uplynutí úložní doby byla písemnost vhozena do schránky žalobci. Soud v této souvislosti poukazuje na skutečnost, že je třeba připomenout, že vyplněné poštovní doručence svědčí presumpce správnosti. Tedy údaje v ní uvedené se považují za prokázané, pokud nebude v řízení prokázán opak. Písemnosti doručované žalobci nebyly správnímu orgánu vráceny. Správnímu orgánu byly vráceny pouze doručenký s tím, že písemnosti (včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně) nebyly žalobcem vyzvednuty v úložní době. To předpokládá, že byla k dispozici poštovní schránka nebo jiné vhodné místo, kde byl adresát o uložení zásilky vyrozuměn (§ 23 odst. 4 správního řádu).

Soud dále konstatuje, že v daném případě je podstatné, zda bylo správním orgánem doručováno na adresu, která mu byla z dosavadního průběhu řízení známa. Podstatné rovněž je, zda a jakou adresu pro doručování účastník řízení sdělil správnímu orgánu. Adresa trvalého pobytu je bezpochyby adresou, u které by měla být nejvyšší pravděpodobnost, že se na ni podaří adresátu písemnost doručit. Pokud žalobce uvádí, že se od 21. 9. 2015 zdržoval na nové adrese ..., kterou jak vyplývá z potvrzení Městského úřadu Oloví, nahlásil jako adresu pro doručování je s podivem, že tuto adresu nenahlásil také správnímu orgánu při ústním jednání dne 21. 9. 2015, neboť tato adresa mu musela být již v průběhu jednání žalobci známa. Navíc žalobce byl obeznámen při ústním jednání o tom, že dalším krokem správního orgánu v tomto řízení bude provedení výsledku svědků, o čemž chtěl být žalobce vyrozuměn (čl. 20 správního spisu). Žalobce musel tedy předpokládat, že když do této chvíle probíhala s žalobcem komunikace bez problémů tak, že veškeré písemnosti byly žalobci doručovány na adresu trvalého bydliště, budou i nadále ze strany správního orgánu další písemnosti zasílány na uvedenou adresu. Samozřejmě soud připouští, že žalobci zákon neukládá, aby správnímu orgánu sděloval svou adresu pro doručování. Ostatně je na něm jakou zvolí taktiku vedení daného řízení. Zda se bude svými kroky snažit, co nejvíce oddálit rozhodnutí ve věci a tím docílit zániku odpovědnosti za přestupek. Shora uvedené jednání žalobce však soud považuje za obstrukční a účelové a žalobce se sám svými vlastními kroky připravil o možnost podat

řádné a včasné odvolání. S ohledem na shora uvedené soud neshledal v postupu správního orgánu I. stupně pochybení, pokud doručoval žalobci písemnosti na adresu trvalého pobytu. Soud má tedy za to, že pokud se žalobce od zahájení řízení a v jeho průběhu zdržoval na adrese trvalého pobytu, kde si písemnosti přebíral a nic nenasvědčovalo tomu, že by hodlal místo pobytu změnit a ani jinou doručovací adresu správnímu orgánu nesdělil, a teprve potom, co již nastalo u rozhodnutí správního orgánu I. stupně doručení fikcí tvrdí, že v době doručení této písemnosti byla jeho doručovací adresa odlišná (včetně místa jeho pobytu) nemůže taková námitka účinky doručení zvrátit.

Dále soud poukazuje na skutečnost, že správní orgán nebyl povinen ověřit si před každým doručováním, kde má adresát trvalý pobyt, resp. adresu pro doručování. Takovéto tvrzení nemá oporu v platné právní úpravě. Takovouto povinnost nestanovuje ani správní řád a ani zákon o evidenci obyvatel a o rodných číslech. Soud je navíc toho názoru, že předpokladem efektivního správního řízení je vzájemná součinnost a spolupráce správních orgánů a účastníků řízení. K tomu soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 12. 5. 2008, č. j. 5 As 44/2007 – 93 (dostupný na www.nssoud.cz), kde je uvedeno, že „Právě ve smyslu tohoto základního principu je nutno vidět a hodnotit konkrétní počínání účastníků řízení. Rovněž v tomto směru je nutno spatřovat praktické naplnění smluvního pojetí státu, představujícího konsensuální odraz přesvědčení občanů o nutnosti existence této instituce k ochraně základních práv a svobod. Ve svých důsledcích by se totiž tento základní vzorec právních vztahů jevil jako zcela neefektivní, pakliže by v praxi bylo připuštěno zneužívání procesních institutů k obcházení a k cíleným obstrukcím, v konečném výsledku znemožňujícím faktické působení práva.“

Soud tedy uzavírá, že prvoinstanční rozhodnutí bylo žalobci v souladu se shora citovaným § 20 odst. 1 správního řádu doručeno na adresu trvalého pobytu žalobce. Dne 14. 1. 2016 bylo připraveno k vyzvednutí, o čemž byl žalobce vyrozuměn. Žalobce si ho v úložní době nevyzvedl, a proto mu bylo dne 26. 1. 2016 vhozeno do poštovní schránky. Žalobci bylo prvoinstanční rozhodnutí tedy doručeno fikcí. Vzhledem k tomu, že žalobce proti němu v zákonem stanovené lhůtě nepodal odvolání, nabylo dne 10. 2. 2016 právní moci. Žalovaný tak správně napadeným rozhodnutím zamítl odvolání podané žalobcem až dne 15. 6. 2016 pro opožděnost. V daném případě ze shora vyložených důvodů tak soud nepřisvědčil tvrzení žalobce, že lhůta pro podání odvolání byla zachována, neboť žalobce se seznámil s prvoinstančním rozhodnutím teprve až dne 15. 6. 2016.

S ohledem na shora uvedené tak nedošlo ani k zániku odpovědnosti za přestupek ve smyslu § 20 zákona o přestupcích, neboť rozhodnutí správního orgánu I. stupně nabylo právní moci dříve, než uplynul jeden rok od spáchání přestupku žalobcem.

K žalobcem opakovaně poukazovanému rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2016, č. j. 3 As 26/2016-45 soud uvádí, že na projednávaný případ zcela nedopadá, neboť zde bylo Nejvyšším správním soudem správnímu orgánu vytýkáno porušení zákonné povinnosti přednostně doručovat prostřednictvím veřejné sítě do datové schránky účastníka řízení. V nyní posuzovaném případě však správní orgán nebyl povinen doručovat žalobci do datové schránky a z daného rozsudku nelze ani analogií dojít k tomu, že měl v daném případě doručovat na adresu pro doručování, kterou žalobce ani správnímu orgánu nesdělil.

Co se týče argumentace žalobce, že se žalovaný nevypořádal s jeho dalšími odvolacími námitkami, které uvedl ve svém odvolání mimo namítaného nesprávného doručování písemností správním orgánem prvního stupně, soud uvádí, že žalovaný nebyl

povinen se těmito námitkami zabývat právě proto, že shledal podané odvolání opožděné. Zda je napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo v souladu s právními předpisy a správné, je odvolací orgán povinen přezkoumávat pouze u řádného a včasné podaného odvolání nikoliv u toho, které shledá opožděným. Pouze pokud shledá, že jsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí posuzuje se opožděné nebo nepřípustné odvolání jako podnět k přezkumnému řízení nebo žádost o obnovu řízení nebo žádost o vydání nového rozhodnutí.

K námitce žalobce, že žalovaný nekonkretizoval rozsudek Nejvyššího správního soudu, o který opíral svá tvrzení, a tím zatížil rozhodnutí nepřezkoumatelností, soud uvádí, že rozhodnutí žalovaného je řádně, srozumitelně a logicky odůvodněno a je přezkoumatelné. To, že žalovaný pouze poukázal na skutečnost, že existuje judikatura Nejvyššího správního soudu podporující jeho tvrzení, aniž by ji blíže konkretizoval, nemůže založit bez dalšího nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

Soud závěrem uvádí, že dospěl k závěru, že postupem správního orgánu I. stupně tak nebylo porušeno žádné právo žalobce dané Ústavou, Listinou základních práv a svobod nebo Úmluvou. Žalobce postupem správního orgánu nebyl nijak zkrácen na svém právu na spravedlivý proces. Soud rovněž neshledal, že by žalobci bylo upřeno právo být přítomen u svědeckých výpovědí, reagovat na výpovědi svědků, vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí, případně tyto podklady doplnit o důkazy či své vyjádření a úvahy nebo brojit proti vydanému rozhodnutí. O všech těchto úkonech byl žalobce vyrozuměn. To že si vyrozumění nepřevzal a bylo mu doručeno fikcí doručení, nemůžeme v daném případě přičítat k tíži žalovaného.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Plzni ve dvou písemných vyhotoveních (§ 102 a násl. s. ř. s.).

V Plzni dne 31. ledna 2018

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně